

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2019 č. j. 586/2018-160-SPR/9

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2019 č. j. 586/2018-160-SPR/9 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 28. 2. 2019 č. j. 586/2018-160-SPR/9 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), částečně potvrzeno a částečně změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 23. 5. 2017 č. j. MHMP 795665/2017/Bar (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

II. Žalobní body

2. Žalobce předně namítal, že byla zásadním způsobem porušena jeho práva v řízení, když mu správní orgán do dnešního dne nedoručil prvostupňové správní rozhodnutí. Žalobce přesto podal odvolání, neboť se o vydání rozhodnutí dozvěděl. Žalovaný, ani správní orgán prvního stupně, však prvostupňové rozhodnutí žalobci nedoručili. V předcházející žalobě, podané v této právní věci, byl na tuto skutečnost žalovaný opětovně upozorněn. Přesto vydal rozhodnutí o odvolání, aniž by žalobci doručil prvostupňové rozhodnutí. Žalobci se jeví jako absurdní, aby žalovaný, ač věděl, že žalobce není seznámen s prvostupňovým rozhodnutím, rozhodl o odvolání. V té souvislosti žalobce zastává názor, že žalovaný zásadním způsobem zasáhl do jeho práv tím, že jej nevyzval k doplnění odvolání, které bylo z pochopitelných důvodů podáno jako blanketní. Tím správní orgán porušil právo žalobce, založené § 37 odst. 3 správního řádu, jak ostatně bylo mnohokrátě judikováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 4/2009-53, č. j. 2 As 99/2010-67).
3. Žalobce dále namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neboť obecní policie informaci o zřízení systémů nezveřejnila, jak vyžaduje § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Žalobce v této souvislosti též namítal, že skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií nemá oporu v zákoně, odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 60/2009-119 ze dne 5. 11. 2009 a č. j. 9 As 38/2009-123 ze dne 25. 2. 2010.
4. Žalobce byl uznán vinným ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona, jehož skutkovou podstatu naplnil tím, že porušil § 10 odst. 3 silničního zákona. Právní norma obsažená v § 10 odst. 3 silničního zákona je normou s blanketní dispozicí, v případě normy s blanketní dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Takový závěr přitom učinil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34 dospěl k závěru, že poruší-li přestupce právní povinnost stanovenou právní normou s blanketní dispozicí, je nutné ve výroku rozhodnutí odkázat též na ustanovení právního předpisu, ve kterém je obsažena právní norma, na kterou primárně porušená právní norma odkazuje. Nejvyšší správní soud přitom odkázal na rozsudek Krajského Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3282/2015 Sb. Správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena. Ve výroku rozhodnutí zcela absentuje jakýkoli odkaz na ustanovení zákona, jehož porušením došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Z výroku rozhodnutí proto nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Stejně tak tomu bylo v případě sdělení obvinění. Této vady výroku správního orgánu prvního stupně si byl vědom žalovaný; proto žalovaný změnil výrok správního rozhodnutí a doplnil do něj, že žalobce se měl protiprávního jednání dopustit porušením § 10 odst. 3 silničního zákona v důsledku porušení § 4 písm. c) silničního zákona. Stejně tak teprve žalovaný konstatoval, že jednání vykazuje znaky přestupku dle § 125f odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Žalobce se tedy teprve z pravomocného rozhodnutí dozvěděl, z čeho je vlastně viněn.

5. Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, „*V právě cit. rozhodnutí se rozšířený senát zabýval především potřebou konkrétního popisu skutku v tzv. skutkové větě. Je nepochybné, že obdobnou logiku je třeba vztáhnout též na požadavky na právní kvalifikaci protiprávního jednání, tzv. právní větu. Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje. Někdy může nesouhlas pachatele spočívat nikoliv v tom, že se nedopustil jednání popsaného ve skutkové větě výroku, ale v tom, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikoval.*“
6. Žalobce se tedy nemohl řádně hájit, když mu nebylo dostatečně konkrétně sděleno, co je mu vlastně kladeno za vinu. Žalobce tedy nebyl seznámen se skutkovou větou. Žalobci tedy nebylo řádně sděleno obvinění. Byť žalovaný odstranil vadu prvostupňového rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti tím, že změnil jeho výrok a chybějící údaje doplnil, nemůže tím vzít zpátky újmu, kterou správní orgány způsobily na právech žalobce.
7. Žalobce konečně navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal předchozí průběh správního řízení.
9. Žalovaný uvedl, že právě tehdejší zástupce žalobce podal odvolání, neboť se od žalobce dozvěděl, že bylo vydáno rozhodnutí a co je jeho obsahem, jinak by neměl důvod odvolání podávat. Z tohoto důvodu bylo odvolání vyhodnoceno jako včasné. Nemůže obstát argument, že bylo z důvodu vadného doručování podáno pouze odvolání blanketní, neboť tehdejší zástupce žalobce společnost ODVOZ VOZU s.r.o. je znám svým obstrukčním způsobem zastupování, kdy vždy zasílá nejprve odvolání blanketní a vyčkává, zda ji správní orgány poučí a vyzvou k doplnění odvolání, kdy následně ve stanovené lhůtě či případně s velkým časovým odstupem odvolání obsáhle doplní, a to často šablonovitě k většímu množství spisových značek. Nejvyšší správní soud se tímto postupem obecních zmocněnců již opakovaně zabýval, kdy v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j.: 4 As 113/2018-39, uvedl: „*Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy §37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva. Správní orgány nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě - opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala.“

10. Žalovaný též uvedl, že seznam měřených míst dle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je uveřejněn na webových stránkách Městské policie hl. m. Prahy (<http://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>).
11. Žalovaný též změnil výrok i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že jej ve světle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 doplnil o ustanovení konkrétního přestupku, jehož znaky měly být jednáním dosud nezjištěného řidiče naplněny. Nicméně jak z výroku, tak z odůvodnění předmětného rozhodnutí je patrné, co je žalobci kladeno za vinu.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
13. Žalobce byl jako provozovatel vyzván výzvou ze dne 21. 2. 2017 ke sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče. Dne 27. 2. 2017 bylo prostým emailem z adresy info@odvozvozidla.cz zasláno sdělení údajů a plná moc pro společnost ODVOZ VOZU s.r.o., která nebyla podepsána. Správní orgán vyzval dne 1. 3. 2017 k doplnění plné moci o podpis. Výzvě bylo vyhověno dne 7. 3. 2017 (po stanovené lhůtě). Dne 12. 4. 2017 bylo ve věci nařízeno jednání, ke kterému se žalobce ani zmocněnec nedostavili. Nikdo se nedostavil ani dne 12. 5. 2017 k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.
14. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 5. 2017, žalobce v něm byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1, § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, byla mu uložena pokuta podle § 125f odst. 3, § 125c odst. 5 téhož zákona. Žalobce jako provozovatel popsaného vozidla v popsaném místě nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, dosud nezjištěný řidič dne 25. 10. 2016 kolem 15:00 hodin v Praze 6 Brusnickém tunelu, úseku TKB pro směr jízdy od Strahova k Prašnému mostu (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 70), se neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem tov. zn. X rychlostí 86 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 16 km/h. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 89 km/h, která byla snížena o - 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance: ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h a ± 3 % z naměřené rychlosti, pokud by byla vyšší než 100 km/h. Toto rozhodnutí bylo doručeno toliko žalobci (dne 23. 5. 2017), nikoli jeho zmocněnci.

15. Dne 29. 3. 2018 bylo z datové schránky zmocněnce podáno odvolání s tím, že v odvolání byla uvedena spisová značka i číslo jednací napadeného rozhodnutí, též datum vydání rozhodnutí. Odvolání bylo jako opožděné rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 6. 2018 zamítnuto. Po podané žalobě proti tomuto rozhodnutí ke zdejšímu soudu (sp. zn. 1 A 74/2018) bylo žalovaným rozhodnuto ve zkráceném přezkumném řízení dne 23. 10. 2018 o zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nebylo doručováno zmocněnci, jen žalobci. Toto rozhodnutí bylo žalobci, resp. jeho zástupci, Mgr. Voříškovi, doručeno dne 24. 10. 2018.
16. Zmocněnec žalobce byl vyrozuměn o postoupení odvolání prvostupňovým správním orgánem žalovanému dopisem ze dne 22. 2. 2019.
17. Dne 28. 2. 2019 bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým se změnil prvostupňový výrok tak, že bylo doplněno, že dosud nezjištěný řidič naplnil znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, a to porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Do výroku o uložení sankce bylo doplněno, že se ukládá podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož oba účastníci s tímto postupem souhlasili.
19. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Správní orgány měly pochybit, když nedoručily prvostupňové rozhodnutí zmocněnci. Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.
21. Žalobce se domohl zrušení rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání jako opožděného. Žalobce v žalobě namítal, že ani následně mu nebylo prvostupňové rozhodnutí doručeno. Soud konstatuje, že správným postupem správních orgánů bylo naplnit dikci § 34 odst. 2 správního řádu a rozhodnutí řádně doručit zmocněnci. Soud však odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, čj. 7 A 125/2001-39, který konstatoval: „*Vadné doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně (opomenutí doručit rozhodnutí advokátovi s procesní plnou mocí) je podstatnou vadou*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

řízení zakládající k žalobní námitce důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí orgánu II. stupně, pokud ztíží účastníkovi možnost účinné, zákonem zaručené obrany ve správním řízení a pokud není následným průběhem správního řízení nijak zhojena (zde: odvolání osoby, která pro vadné doručení nemohla využít celé lhůty stanovené v § 54 odst. 2 správního řádu, bylo zamítnuto jako opožděné).“

22. V projednávaném případě soud shledal, že obrana žalobci ztížena nebyla. Předně je třeba podotknout, že zmocněnec v podaném blanketním odvolání uvedl, jak datum napadeného rozhodnutí, tak číslo jednací i spisovou značku, lze tedy předpokládat, že obsah rozhodnutí byl zmocněnci znám (když tuto informaci měl od žalobce). Odvolání bylo podáno dne 29. 3. 2018, žalobce byl vyrozuměn o zrušení rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného dne 24. 10. 2018, o postoupení odvolání byl zmocněnec žalobce vyrozuměn dne 22. 2. 2019, o odvolání bylo věcně rozhodnuto až dne 28. 2. 2019. Byl zde tedy dán i dostatečný časový prostor k uplatnění práv žalobce.
23. Dále soud zvažoval, zda správní orgán byl povinen vyzvat žalobce (resp. zmocněnce) k doplnění odvolání. Podle § 82 odst. 2 věty první správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
24. V napadeném rozhodnutí není nijak vysvětleno, proč správní orgány tuto povinnost nesplnily. Obsahem spisu je toliko přípis žalovaného ze dne 30. 1. 2019, kde je uvedeno, že prvostupňový orgán není povinen vyzývat k doplnění blanketního odvolání ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 113/2018 ze dne 18. 12. 2018. V napadeném rozhodnutí je též jen odkaz na toto rozhodnutí.
25. K osobě zmocněnce žalobce ve správním řízení společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. a jejím procesním taktikám se již mnohokrát vyslovil Nejvyšší správní soud. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 151/2020 – 38 ze dne 16. 4. 2021: *„Nejvyššímu správnímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že společnost ODVOZ VOZU s. r. o. ve spojení se společností Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo pravidelně poskytuje řidičům právní pomoc, přičemž se nezřídkla dopouští nejrůznějších procesních obstrukcí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10 As 241/2019-36, a ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 82/2020-54).“*
26. Nicméně, ani v případě, kdy účastník je ve správním řízení zastoupen osobou známou jako subjekt využívající obstrukční taktiky, nelze pouze na tomto základě ospravedlnit jakékoli porušení procesních předpisů ze strany správního orgánu; na to poukázal Nejvyšší správní soud v rozsudku v rozsudku ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36. K této otázce se obsáhle vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 4. 2020 č. j. 10 A 111/2019-36, zabýval se zde situací, kdy účastník řízení podal řádně odpor proti příkazu prostřednictvím svého zmocněnce, který k odporu přiložil plnou moc, která však nebyla podepsána účastníkem řízení jako zmocnitelem; Městský soud v Praze zde vyslovil právní větu, že: *„Pokud obsah správního spisu neposkytuje oporu pro závěr, že nepředložení podepsané plné moci je obstrukční taktikou žalobcova zástupce, a že jím podaný odpor tak od počátku nevyvolal zákonem předvídané právní účinky, je žalovaný*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

správní orgán povinen vyzvat zástupce k doložení podepsané plné moci (§ 37 odst. 3 správního řádu); teprve při jejím následném nedoložení by mohl podanému odporu zpětně odeprít právní účinky. Uvedl-li žalobce, že dopředu kalkuloval s doplněním plné moci až na výzvu správního orgánu, nesvědčí to samo o sobě pro závěr, že hodlal úmyslně zneužít právo, pokud žalovaný uspokojivě nedoloží, že žalobcova skutková verze neodpovídá realitě. Úkolem žalovaného pak je zachytit vhodnou formou a přezkoumatelným způsobem v obsahu správního spisu konkrétní důvody, které jej vedly k závěru o porušení zákazu zneužití práva, aby tyto úvahy mohly být v případném soudním sporu přezkoumány.“

27. Městský soud v Praze v citovaném rozsudku vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 1 As 52/2019-43, dle kterého: *„Soud tedy musí vždy na základě okolností daného případu náležitě vysvětlit, jak určitá praktika stěžovatele (jeho zástupce) naplňuje znaky zneužití práva. To však v posuzované věci krajský soud neučinil. Skutečnost, že se v některých případech zástupce stěžovatele ke zneužití práva uchyluje, nemůže sama o sobě znamenat, že tomu tak bylo i v nyní posuzované věci.“* Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 10 A 111/2019-36 dále uvedl úvahy, dle kterých nebyl dán dostatečný skutkový podklad pro závěr o zneužití práva, zástupce účastníka řízení podal odpor bez formálních a obsahových vad, odpor byl jeho prvním úkonem v řízení, u zástupce proto nebylo možné s ohledem na v řízení dříve učiněné kroky bez dalšího shledat, že by snad v posuzované věci postupoval obstrukčně, správní spis pak neposkytoval oporu pro závěr, že by správní orgány rozhodovaly ve vícero skutkově shodných věcech téhož zástupce a že by tohoto zástupce o totožném nedostatku podání, v tomto případě tedy o nedostatku spočívajícím v předložení nepodepsané plné moci, již předtím v jiných obdobných věcech informovaly a vyzývaly jej k doplnění plné moci. Dále zde zdůraznil, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů. Je „poslední záchrannou brzdou“ (*ultima ratio*). Musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty.
28. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020 č. j. 10 As 139/2020-33 pak byla zamítnuta kasační stížnost proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze, Nejvyšší správní soud zde vyslovil, že: *„V nynější věci však takto stěžovatel nepostupoval, v řízení před městským soudem důvody, pro které považuje odpor za zneužití práva, nijak nekonkretizoval. Dokonce ani v kasační stížnosti žádné příklady podobných případů zneužití práva zmocněncem neuvádí. Zůstává jen u zcela obecných tezí, že to je „notoricky známá skutečnost“. NSS k tomu opakuje, že četnost a frekvence abuzivních procesních úkonů ze strany zmocněnce Ing. Jaroše nebo s ním spřízněných osob obecně známá skutečnost (notorieta) není. Skutečnost úředně známou musí správní orgán konkretizovat např. odkazem na jiný správní spis (spisy) apod. Jinak by se úvahy správního orgánu staly zcela nepřezkoumatelnými, ledaže by to snad byly skutečnosti známé ze soudní činnosti též rozhodujícímu soudu. Ostatně též rozšířený senát v rozsudku 4 As 113/2018 konkrétně specifikoval, z jaké soudní činnosti ví o procesních obstrukcích Motoristické vzájemné pojišťovny a s ní spřízněných osob, které v onom případě spočívaly v soustavném nepodepisování samotných podání (viz bod 37 rozsudku 4 As 113/2018). Rozšířený senát v rozsudku 4 As 113/2018 jistě nechtěl říci, že ve vztahu k osobám zastupovaným „profesionálními zmocněnci“ může správní orgán zcela rezignovat na povinnost vyzvat k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. I ve vztahu k těmto osobám musí správní orgán tuto povinnost respektovat, třebaže tyto osoby právo dobře znají. Ostatně jinak by správní orgán neměl tuto povinnost ani ve vztahu ke skutečným právním profesionálům, typicky advokátům; nic takového ovšem § 37 odst. 3 správního řádu neříká.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že správní orgán byl povinen zaslat zmocněnci žalobce výzvu k předložení plné moci dle § 37 odst. 3 správního řádu.

29. Soud shledal, že úvahy a závěry obsažené ve shora uvedeném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2020 č. j. 10 A 111/2019-36 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020 č. j. 10 As 139/2020-33 se obdobně uplatní též v posuzovaném případě.
30. V napadeném rozhodnutí jakékoli úvahy ve směru, proč žalobce, resp. zmocněnec, nebyli vyzváni k doplnění odvolání, zcela absentují, soud je tak ani nemůže přezkoumat. Žalovaný bez bližšího odůvodnění toliko odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 113/2018-39. V napadeném rozhodnutí není uvedeno, v čem žalovaný obstrukční jednání v projednávaném případě spatřuje, ani není případně specifikováno, v jakých dalších řízeních se zmocněnec obdobného jednání, které by bylo možné v souhrnu považovat za obstrukční či zneužívající práva, dopustil. Došlo tak k porušení ust. § 37 odst. 3 správního řádu tím, že žalovaný nezaslal zmocněnci žalobce výzvu k doplnění odvolání, aniž by závěr o obstrukčním jednání zmocněnce žalobce byl jakkoliv žalovaným vysvětlen a podložen, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti zvažoval i aspekt, že zmocněnec byl zřejmě informován o postoupení odvolání žalovanému (ve spise se nenachází doručenka), a ani za této situace odvolání nijak nedoplnil, rozhodnutí tedy pro něj nebylo překvapivé, avšak ani tato skutečnost na závěrech soudu nic nemění.
31. K námitce, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, soud konstatuje, že ve spise se nenachází doklad o zveřejnění informace o zřízení systémů.
32. Podle § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
33. Žalobce namítal, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením nezveřejnila informaci o zřízení těchto systémů. Správní orgány mají v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Lze taktéž poukázat na § 50 odst. 3 správního řádu, dle nějž, má-li být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle citovaných ustanovení správního řádu tak mají správní orgány povinnost prokázat, že jsou naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání pro stěžovatelku nepříznivého rozhodnutí. V tomto případě však ze správního neplyne, že ke splnění zákonné podmínky došlo. Pokud došlo ke zveřejnění informací, šlo by o zákonný postup městské policie, nebyla by pak důvodná námitka nepoužitelnosti fotografií jako nepřípustného důkazu získaného v rozporu s právem.
34. Dále bylo namítáno, že správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena. Tuto námitku soud neshledává důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

35. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
36. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.
37. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 172/2016-46 ze dne 11. 1. 2018 bylo argumentováno obdobně, tedy že právní norma v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je právní normou s blanketní dispozicí, a proto bylo nezbytné uvést i právní normu, na kterou blanketní norma odkazuje, což se však nestalo. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení sp. zn. 4 As 165/2016: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona [...]“*.
38. V projednávaném případě nevznikly z popisu skutku žádné pochybnosti, že řidič naplnil znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4, § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Jak uvedl rozšířený senát výše zmíněného usnesení sp. zn. 4 As 165/2016: *„Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil.“* V nynějším případě byl skutek již ve vyrozumění o zahájení správního řízení formulován takovým způsobem, že na jeho základě bylo možno jednoznačně určit, jaká norma byla porušena. Konečně odkaz na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu byl již ve výzvě žalobci ze dne 21. 2. 2017. Soud pak dodává, že pochybení prvostupňového orgánu bylo napraveno žalovaným, který opomenutá ustanovení do výroku doplnil. Judikatura citovaná žalobcem na tento případ nelze použít, když v odkazovaném případě naopak nebylo jasné, jaká norma měla být porušena.

VI. Závěr

39. Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
40. V dalším řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), žalovaný se bude zabývat tím, zda a jaké konkrétní skutečnosti svědčí pro závěr o zneužití práva zmocněncem žalobce. Úkolem žalovaného je zachytit vhodnou formou a přezkoumatelným způsobem v obsahu správního spisu konkrétní důvody, které jej vedly k závěru o porušení zákazu zneužití

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

práva, aby tyto úvahy mohly být v případném soudním sporu přezkoumány. Pokud žalovaný dojde k závěru, že v projednávané věci takové okolnosti svědčící pro zneužití práva nejsou, pak vyzve zmocněnce žalobce společnost ODVOZ VOZU s.r.o. v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění odvolání. Také se žalovaný bude zabývat tím, zda obecní policie zveřejnila informaci o zřízení těchto systémů ve smyslu § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Žalovaný v dalším řízení učiní součástí spisu doklad o tom, zda v době spáchání přestupku tyto informace byly zveřejněny, a v jaké podobě. V této souvislosti soud podotýká, že odkazované stránky <https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49> zachycují stav k 1. 8. 2019, nikoliv k 25. 10. 2016, tedy k datu spáchání přestupku.

41. Pokud jde o návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, nejedná se *stricto sensu* o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadeného rozhodnutí. Tento návrh vznáší právní zástupce žalobce opakovaně a Nejvyšší správní soud se k němu již několikrát vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku z 15. 9. 2019 č. j. 10 As 36/2019-33, kde uvedl: *„Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“* S ohledem na to nepovažuje ani Městský soud v Praze daný návrh žalobce za důvodný.
42. O nákladech řízení soud ve výroku II. rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu) a náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí

obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. září 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně